

SANNFINLÄNDARNAS INVANDRINGSPOLITISKA PROGRAM 2015

Europa upplever i dag ett aldrig tidigare skådat migrationstryck från Afrika och Mellanöstern. Flyttrörelsen är delvis ett resultat av pågående krig och kriser, men framför allt upprätthålls den av välfärdsskillnaderna olika världsdelar emellan. Europa, särskilt välfärdsstaterna i Nordeuropa, är med sina generösa socialskyddssystem lockande mål även för migranter som inte har de färdigheter som behövs på arbetsmarknaden eller som av religiösa eller kulturella skäl inte vill tillägna sig för integrationen viktiga europeiska uppfattningar, till exempel jämlikhet eller yttrandefrihet.

Fri rörlighet inom Europeiska unionen har lett till att migranter som tagit sig över Medelhavet i praktiken själva kan välja i vilket medlemsland de lämnar in sin asylansökan. Resultatet är att en handfull nordliga medlemsländer tar emot nästan alla asylsökande som kommer till EU-området.

Asylförfarandet har skapats för att hjälpa människor som flyr från förföljelse, men har i praktiken blivit en viktig kanal för migration. Europa med sin enorma arbetslöshet och finansieringskris i offentliga sektorn har inte råd med en massiv flyttrörelse bestående av svårintegrerade människor. Invandringen innebär en oåterkallelig förändring av målländernas befolkningsstruktur, de krossar den interna kohesionen i samhället, belastar offentliga tjänster och offentlig ekonomi i oskälig utsträckning, leder till gettobildning i bostadsområden, främjar religiös radikalism och dess följdverkningar samt underblåser etniska konflikter. Som exempel på dessa fenomen kan nämnas de etniska upplopp och våldsamma gäng av huvudsakligen invandrarunga som plågat flera europeiska storstäder under de senaste åren.

Invandring bör inte uppfattas eller hanteras som en helhet. Flykting- och asylpolitiken bör således hållas isär från förvaltningen av arbetsmigration. En stor del av invandrarna kommer till Finland för arbete och deltar med sin insats i uppbyggnaden av samhället. Invandringens och -lagstiftningens syfte är att möjliggöra en invandring som är till fördel för Finland eller som är neutral beträffande konsekvenser, men den ska samtidigt hindra en sådan flyttrörelse som orsakar ekonomisk eller samhällelig skada för Finland. Invandringens politik bör basera sig på försvar av det nationella intresset och inte på ett blåögt omfamnande av världen. Särskilt i dagens svåra ekonomiska läge prövas skattebetalarnas rättskänsla av de ständigt svällande kostnaderna för invandringen. För en vanlig medborgare kan det vara svårt att godkänna asylsystemet och familjeåterföreningsförfarandet, som av en stor del av migranterna skrupelfritt utnyttjas i jakten på bättre levnadsstandard.

I Finland är problemen och kostnaderna relaterade till invandringen än så länge förhållandevis små, men detta beror inte på att Finland skulle ha lyckats bättre med integrationen än andra länder, utan snarare på att en "humanitär" invandring fortfarande är ett relativt ungt fenomen hos oss. Man kan säga att denna form av invandring tog fart när somalier i början av 1990-talet började migrera från Sovjetunionen till Finland. Det är ännu möjligt för Finland att undvika den invandringskatastrof som till exempel Sverige, Frankrike och Storbritannien upplever, men det förutsätter en målmedveten politik och en klar lagstiftning. Finland har hittills närmast haft rollen som drivved; vi förhåller oss till invandringen som till en naturkraft inför vilken vi bara uppgivet kan sträcka upp händerna och hoppas på det bästa. Den här inställningen måste ändras snarast. Invandrarbefolkningen i Finland har ökat och ökar snabbare än någon annanstans i Västeuropa. Dessutom är den kraftigt koncentrerad till några av de största städerna.

I Finland uppgår antalet människor med utländsk bakgrund redan till ca 300 000, vilket motsvarar 5,5 % av hela befolkningen. Den årliga nettoinvandringen har på tio år ökat till nära 20 000 utan att politiken reagerat på något sätt. Om invandringen fortsätter på samma sätt, står det helt klart att

Finland inte har några som helst möjligheter att i framtiden på ett lyckat sätt integrera människor som kommer hit och samtidigt garantera att vår sociala fred bibehålls. Ett mål för invandringenspolitiken bör vara att sänka nettoinvandringen till 1990-talets nivå. En minskad invandring skapar bättre möjligheter att integrera utlänningar, eftersom resurser då frigörs speciellt för integrering av mer krävande individer och grupper. Också urbefolkningens godkännande av den bedrivna invandringenspolitiken skulle öka då invandringen genomförs på ett kontrollerat sätt.

Bättre kontroll på familjeåterföreningen

Familjeåterförening är en av de viktigaste orsakerna till invandring. Invandringsforskare och politiker har försäkrat att familjeåterförening främjar invandrarnas integrering. Bevis på detta saknas dock, för integreringen av människor som kommit till landet av humanitära skäl har ömkligen misslyckats även i de länder, bl.a. Finland och Sverige, där man bedrivit en tillåtande familjeåterföreningspolitik.

Många europeiska länder, till exempel Danmark, Holland och Storbritannien, har under de senaste åren skärpt lagstiftningen om familjeåterförening för att därigenom försvåra möjligheterna för invandrare att till landet hämta familjemedlemmar som våra sociala system ska dra försorg om. Finland bör ta modell av dessa länders bästa praxis i stället för att kopiera Sveriges öppna dörrns familjeåterföreningspolitik. Möjligheten till familjeåterförening är lockande också för dem som försöker ta sig över Medelhavet till Europa. Flyttrörelsen och därmed sammanhängande problem kan förhindras effektivare genom att minska den här typen av lockelser.

Utkomstvillkoret som ställs på den som ansöker om familjeåterförening bör utvidgas till att omfatta alla andra grupper utom de grupper som erhållit flyktingstatus. Skäligen bör man förutsätta att en person klarar av att dra försorg åtminstone om sig själv innan han kan ta in en familjemedlem till Finland. Detta skulle inte bara minska invandring som medför negativa konsekvenser, utan också sporra människor som redan bor här att satsa på utbildning och arbete.

Förmåga att svara för sin egen utkomst kunde krävas även i de fall då den som ansöker om familjeåterförening är finsk medborgare. På så sätt kunde man förhindra bl.a. skenäktenskap. I enlighet med den danska modellen kunde man kräva att den som ansöker om familjeåterförening inte till exempel under de två föregående åren tytt sig till utkomststöd. På samma sätt kunde man för att få bukt med arrangerade äktenskap fastställa en högre åldersgräns för en utländsk make än den allmänna åldersgränsen för äktenskap.

Systemet med kvotflyktingar bör utvärderas

Endast en handfull länder i Europa och världen har ett system med kvotflyktingar. Eftersom en allt större del av migranterna som söker sig till Finland är s.k. spontana asylsökande, bör man överväga om upprätthållandet av systemet med kvotflyktingar är meningsfullt. I varje fall bör storleken på flyktingkvoten anpassas till det allmänna ekonomiska läget. Underskott i statsfinanserna, utgifter som finansieras med lån och nedskärningar i de grundläggande funktionerna innebär att även flyktingkvoten måste minskas.

Kontroll över arbetsinvandringen

Prövningen av tillgången på arbetskraft då det är fråga om arbetskraft som kommer från länder utanför EU- och EES-området bör bevaras, eftersom den i EU-området gällande fria rörligheten av arbetskraft i tillräcklig grad kompletterar utbudet av arbetskraft på den finländska arbetsmarknaden. Möjligheterna för personer med specialkunnande att komma till Finland har bl.a. med hjälp av EU:s blåkort underlättats avsevärt och staten har ingen anledning att aktivt locka arbetskraft till Finland från länder utanför Europa. Finländska arbetsgivaren borde mer än idag uppmuntras att anställa arbetslösa finländare eller unga med invandrarbakgrund i stället för att söka arbetskraft utanför vårt lands gränser.

Gettobildning bör förhindras

Invandrare som inte kommer för arbete söker sig både i Finland och i andra europeiska länder gärna till stora städer. Eftersom det huvudsakligen är den offentliga sektorn som måste ordna och betala deras boende, är de ofta koncentrerade till vissa stadsdelar. Detta, liksom även "mångkulturalismen" i lokala skolor, har till följd att välbärgade invånare trängs bort från dessa områden. Slutresultatet är getton som i huvudsak bebos av invandrare, dvs. isolerade bostadsområden som fungerar som grogrund bl.a. för religiös radikalism och med invånare som har en ytterst liten kontaktyta med det övriga samhället.

Förutom att koncentrationen av invandrare till förorter förhindrar integration och för med sig andra negativa följder, förvärrar den även bostadsbristen. En låg- och medelinkomsttagare med familj har mycket svårt att hitta en bostad till rimligt pris till exempel i Helsingfors. Trenden i staden har under flera år varit att skattebetalare flyttar ut och arbetslösa invandrare flyttar in. Fenomenet har synnerligen negativa effekter på kommunekonomin.

Antalet invandrare som lever på inkomstöverföringar måste med lämpliga åtgärder minskas så mycket, att det blir möjligt att med rimliga resurser integrera dessa människor i samhället. Denna grupp av invandrare bör dessutom spridas till olika delar av Finland, till orter där det är förmånligast att ordna bostad åt dem. Med en sådan bosättningspolitik kan man förebygga en anhopning av invandrare och samtidigt främja invandrarnas integration. Utkomst- och bostadsbidrag bör bindas till den ort som invandraren anvisas. Med egna medel är han eller hon naturligtvis berättigad att själv välja bosättningsort.

En konstgjord mångkultur bör stävjas

I en politik som förespråkar kulturell mångfald betonas vikten av att invandrarnas egen identitet, kultur, tro och särart bevaras, ifall det behövs med stödåtgärder från samhällets sida, till exempel genom stöd som beviljas organisationer. Vi anser att det inte är samhällets och skattebetalarens uppgift att stöda identiteten eller religionsutövningen hos människor som flyttat hit frivilligt.

Ett nätverk av rådgivare, konsulter, koordinatörer och mångfaldsforskare som bekostas av kommuner och staten har byggts upp kring invandringen och mångkulturen. Denna tjänstemannakår lever på problem i anslutning till invandring och bör skäras ner med hård hand.

Det finländska utbildningssystemet bör tjäna Finland och finländarna

De finländska högskolorna lockar mindre bemedlade utländska studerande med avgiftsfri undervisning och ofta med engelskspråkiga undervisningsprogram. Denna "internationalisering" påstås främja Finlands konkurrenskraft och höja universitetsforskningens kvalitet.

Världens mest ansedda läroanstalter lockar inte toppförmågor med avgiftsfri utan med högklassig undervisning, handledning och forskning. Att upprätthålla kvalitet förutsätter pengar som ofta samlas in genom mycket höga terminsavgifter. För studerande som kommer från länder utanför EU-området bör fastställas terminsavgifter.

Den avgiftsfria högskoleutbildningen i Finland är finansierad av finländarna och därför kan inga andra ha en subjektiv rätt till förmånen än finländare. Utlänningar som studerar avgiftsfritt tar på läroanstalternas resurser, tar upp platser för andra studerande och stannar i praktiken inte ens kvar i Finland i arbete efter att de fått sin examen, eftersom den engelskspråkiga utbildningen inte förutsätter att de behärskar finska.

Ingen positiv diskriminering i rekryteringen

Många kommuner gynnar arbetssökande som hör till minoriteter i sina rekryteringar. Tanken med förfarandet är att olika etniska och språkliga grupper ska vara representerade i personalen inom den offentliga sektorn med en andel som motsvarar befolkningsrelationen.

En "positiv" diskriminering baserad på etnicitet är ohållbar, eftersom bevis saknas för att representanterna för minoriteterna skulle medföra ett mervärde i samhället eller att de skulle förbättra den allmänna situationen för de minoritetsgrupper de representerar. Det faktum att de etniska minoriteterna är underrepresenterade på arbetsplatser inom den offentliga sektorn, liksom på arbetsmarknaden överhuvudtaget, beror framförallt på att dessa grupper beträffande färdigheter såsom språkkunskaper och utbildningsnivå är svagare än genomsnittet.

Jämställdhet bör avse möjligheterna till jämställdhet, inte jämställdhet i slutresultatet. Lösningen på minoriteternas sysselsättningsproblem är en utveckling av arbetslivsfärdigheterna.

Samhället bör erbjuda samma utbildningsmöjligheter åt alla, men för utnyttjandet av möjligheterna svarar i princip individen själv.

Medborgarskap bör vara en belöning

Motivationen för integration bör komma från invandraren själv. Finskt medborgarskap får inte vara en självklarhet, utan det ska ses som en belöning för redan genomförd integration. Integrationen ska mätas med relevanta mätare såsom språkkunskaper, förmåga att svara för sin egen utkomst och vilja att leva i enlighet med samhällets regler. Även väntetiden bör vara längre än idag, oberoende av om personen kommer för arbete eller av humanitära eller andra skäl.

Vi bör även utreda möjligheterna att ändra medborgarlagstiftningen så att redan beviljat medborgarskap i vissa förhållanden kan återkallas. Dubbelt medborgarskap borde tillåtas endast i mycket exceptionella fall. Finskt pass får inte vara enbart ett dokument som underlättar resande, utan medborgarskapet ska manifesteras personens tillhörighet till sitt nya hemland. Dubbelt medborgarskap kan även utgöra en strategisk säkerhetsrisk i en situation där en främmande makt anser att dess medborgare som bor i Finland hör till den egna legitima inflytelsesfären.

Hembygdsturism och jihad-turism

Asylförfarandet är avsett för personer som upplever förföljelse i sitt hemland. Om en person som på humanitära grunder erhållit uppehållstillstånd, och eventuellt senare medborgarskap, håller semester i sitt hemland, skickar dit sina barn för att de ska "lära sig kulturen", eller i värsta fall deltar i krigshandlingar i landet, kan man dra slutsatsen att personen själv inte anser ursprungslandet vara alltför farligt. I sådana fall bör skyddsbehovet anses ha upphört och uppehållstillståndet bör återkallas.

Informationsutbytet mellan myndigheter bör utvecklas

Om en utlänning upprepade gånger tyr sig till utkomststöd, är detta enligt utlänningslagen en grund för återkallande av uppehållstillstånd. Lagstiftningen om socialskydd hindrar emellertid en myndighet som fattar beslut om utkomststöd att meddela utlänningsmyndigheterna om sådana klienter. Detta är ett exempel på dålig lagstiftning i och med att den hindrar en myndighet från att utföra sina uppgifter och verkar direkt emot finska skattebetalares intressen.

Tjänstemän som beslutar om utkomststöd bör vara skyldiga att meddela utlänningsmyndigheterna om utlänningsfall som upprepade gånger söker utkomststöd. Särskilt "fattigdomsmigrationen" inom EU kan på detta sätt effektivt förhindras.

Tjänster för personer utan identitetshandlingar och tiggeriproblemet

I Finland har man både på statlig och kommunal nivå diskuterat frågan om tillhandahållandet av hälsotjänster till personer som vistas olagligt i landet. Sannfinländarnas entydiga ståndpunkt är att personer som vistas olagligt i landet ska utvisas från landet och de ska inte lockas till landet med offentliga tjänster.

Städer i Finland, liksom även i andra Västeuropeiska länder, har sedan Rumänien och Bulgarien blev EU-medlemmar plågats av rumänska tiggare som kommit till landet. Tiggeri är ofta förknippat med någon form av organiserad brottslighet, till exempel gaturån, butiksstölder och bostadsinbrott.

Man kunde ingripa i dessa fenomen på ett effektivare sätt genom att i ordningslagen förbjuda tiggeri.

Transparensen beträffande kostnaderna för invandringen bör förbättras

Socialskyddssystemet och statistiken bör utvecklas så att inkomstöverföringar som staten och kommunerna betalar till olika medborgargrupper bör specificeras. Endast med en klar och

transparent information kan man få bukt med spekulation i anslutning till inkomstöverföringar till invandrare och möjliggöra en realistisk bedömning och uppskattning av invandringens kostnader.

Finansieringsmodellen för utvecklingsamarbete bör diskuteras

Utvecklingsamarbete hör enligt sannfinländarnas uppfattning inte till statsmaktens kärnuppgifter. Av den anledningen är det inte motiverat att utgifterna för utvecklingsarbete är oförändrade eller till och med ökar samtidigt som de offentliga myndigheternas grundläggande uppgifter minskas. Målsättningen borde vara en modell där utvecklingsamarbetsmedlen samlas in genom frivilliga skatter eller avgifter.

Oavsett finansieringsmodellen borde kostnaderna som orsakas av humanitär invandring inkluderas i utgifterna för utvecklingsamarbete och beaktas i totalutgifterna för detta samarbete.

En ytterligare målsättning för utvecklingsarbetet borde vara en hållbar utveckling i målländerna. Europeiska skattebetalare kan inte i det oändliga pumpa pengar till Afrika. Utvecklingshjälpen bör vara strikt villkorlig och den måste automatiskt avbrytas om villkoren inte uppfylls. I praktiken innebär detta till exempel att ett land som tar emot hjälp inte i oproportionerlig grad samtidigt får använda egna medel till upprustning eller till den styrande elitens lyxutgifter. God förvaltning, rättsstat och medborgerliga friheter är nycklarna till ekonomisk utveckling i utvecklingsländerna.

Aktiv medverkan i EU

Inom Europeiska unionen driver man hårt en för medlemsländerna bindande gemensam asylpolitik samt en mekanism för fördelning av bördan, enligt vilken människor från Afrika och Mellanöstern skulle spridas ut jämnare på de olika medlemsländerna. Fördelningen av bördan skulle inverka kraftigt på antalet svårintegrerade människor som kommer till Finland och på Finlands egna möjligheter att bestämma vem som flyttar hit.

Sannfinländarna motsätter sig modellen för fördelning av bördan inte bara för att en ökad invandring av människor som inte kommer för arbete inte motsvarar vårt nationella intresse, utan för att en massiv migration till Europa är fel sätt att reagera på det migrationstryck som skillnaderna i levnadsstandard ger upphov till. Befolkningens mängden i Afrika beräknas stiga till fyra miljarder under detta århundrade. Befolkningsexplosionen upprätthåller och förvärrar fattigdomen och EU borde ingripa i problemet genom att stimulera ekonomisk verksamhet, god förvaltning samt flickornas och kvinnornas ställning i Afrika. Nyckelordet är en resultatansvarig och strikt villkorsbunden utvecklingshjälp. Människor som flyr undan krig och kriser bör i första hand placeras i närheten av krisområdena, och utgångspunkten bör vara att människorna återvänder till sina hem direkt då förhållandena tillåter.

Till slut

Finland bör lösgöra sig från den 25 år gamla tanken att invandring och mångkulturalism i sig är nödvändiga eller eftersträvaransvärda mål. Migration är ett lika gammalt fenomen som människosläktet, men i alla tider har man också försökt kontrollera migrationen med syftet att maximera fördelarna och minimera nackdelarna.

En generös välfärdsstat och öppna gränser är inte förenliga. En hög skattesats lockar inte människor med spetskompetens, men offentliga tjänster och inkomstöverföringar som finansieras med skatter är däremot lockande för människor som söker en högre levnadsstandard. Invandringen såsom den ser ut idag är ägnad att försvaga i stället för att förstärka försörjningskvoten och välfärdsstatens finansiella bas.

Finland bör förbli en öppet samhälle för dem som har förmåga och vilja att sköta sina egna angelägenheter och anpassa sig till landets kultur. Samtidigt bör den ekonomiskt betungande invandringen av fripassagerare förhindras. Också den allmänna acceptansen av asylförfarandet ökar då möjligheterna att utnyttja förfarandet som en kanal för migration försvåras.

Detta program kan till vissa mindre delar preciseras under innevarande år.